

คณะจิตวิทยา

ความสัมพันธ์ของความถี่ในการแสดงรูปแบบhisกับพฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย

นางสาว ปิยะวรรณ เข้มทองประดิษฐ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยา ภาควิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

RELATIONSHIP BETWEEN hi5 OWN PICTURE PRESENTATION FREQUENCY AND
NARCISSISM BEHAVIOR IN LATE ADOLESCENT

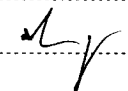
Miss Piyawan Khemthongpradit

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Bachelor of Science Program in Psychology
Department of Psychology
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
Academic Year 2008
Copyright of Chulalongkorn University

ปิยะวรรณ เข็มทองประดิษฐ์ : ความสัมพันธ์ของความถี่ในการแสดงรูปบนhi5กับพฤติกรรมการ
หลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย. (RELATIONSHIP BETWEEN hi5 OWN PICTURE
PRESENTATION FREQUENCY AND NARCISSISM BEHAVIOR IN LATE ADOLESCENT)
อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : รศ. ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 34 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ของความถี่ในการแสดงรูปบนhi5กับ
พฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นตอนปลายจำนวน 200 คนที่
เป็นสมาชิกhi5 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้แบบสอบถามคือ มาตรการประเมินบุคลิกภาพแบบหลง
ตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ การวิเคราะห์หาค่าสถิติสหสัมพันธ์ (Pearson's product moment
correlation) และการวิเคราะห์หาค่าสถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า มีองค์ประกอบ 3 ด้านของพฤติกรรมการหลงตนเองที่ร่วมกันพยากรณ์
ความถี่ในการแสดงรูปบนhi5 โดยเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ
ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ และด้านการชอบแสดงออก ($\beta = .417; p < .001$, $\beta = .237; p < .01$, $\beta = .194; p < .01$)

สาขาวิชา.....จิตวิทยา..... ลายมือชื่อนิสิต.....
ปีการศึกษา.....2551..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

4837426838 : MAJOR PSYCHOLOGY

KEYWORDS : hi5 OWN PICTURE PRESENTATION FREQUENCY / NARCISSISM
BEHAVIOR

PIYAWAN KHEMTHONGPRADIT : RELATIONSHIP BETWEEN hi5 OWN
PICTURE PRESENTATION FREQUENCY AND NARCISSISM BEHAVIOR IN
LATE ADOLESCENT

. ADVISOR : ASSO. PROF. PRAPAIPAN POOMWUTTHISAN, 34 pp.

The purpose of this research was to study the relationship between hi5 own picture presentation frequency and narcissism behavior in late adolescent . The participants were 200 late adolescents who registered in hi5. An instrument was Narcissistic Personality Scale. The data were analyzed by Pearson's product moment correlation and Multiple Regression.

The result suggests that three factors of narcissism behavior that can predict hi5 own picture presentation frequency are hypersensitivity exploitativeness and exhibitionism, respectively ($\beta = .417; p < .001$, $\beta = .237; p < .01$, $\beta = .194; p < .01$).

Field of Study : Psychology Student's Signature

Academic Year : 2008 Advisor's Signature *p. Poomwutthisan*

หัวข้อโครงการทางจิตวิทยา

ความสัมพันธ์ของความถี่ในการแสดงรูปแบบท5กับ
พฤติกรรมการลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย

โดย

นางสาวปิยะวรรณ เข้มทองประดิษฐ์

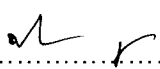
สาขาวิชา

จิตวิทยา

อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการทางจิตวิทยาหลัก

รศ. ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นำโครงการทางจิตวิทยานี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบัณฑิต

..... อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการทางจิตวิทยาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร)

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยนี้เสร็จสมบูรณ์ลงได้ด้วยความเมตตาของอาจารย์ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ ซึ่งได้ทุ่มเท เสียสละเวลาอันมีค่าสั่งสอน แนะนำ และให้ข้อมูลความรู้ ต่างๆเกี่ยวกับแนวทางในการทำโครงการวิจัย นอกจากนี้อาจารย์ยังคอยเอาใจใส่ตรวจแก้ไขงาน ของผู้วิจัย ส่งเสริมและให้กำลังใจตัวผู้วิจัยมาโดยตลอด ที่สำคัญโครงการวิจัยชิ้นนี้จะไม่สามารถ ลุล่วงไปได้เลยถ้าปราศจากความน่ารักและความอบอุ่นของอาจารย์ที่เป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้ ผู้วิจัยมีกำลังใจในการทำโครงการวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณางค์ มณีศรี ที่ได้กรุณาอนุญาตให้ใช้ มาตรฐานประเมินบุคลิกภาพแบบหลงตนเองในการทำโครงการวิจัยชิ้นนี้ รวมถึงพินิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ให้คำแนะนำและข้อมูลที่เป็น ประโยชน์อย่างมากในการพัฒนาโครงการวิจัย

ขอขอบพระคุณ คุณสิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ ที่ยินดีสละเวลาช่วยให้คำแนะนำในการ วิเคราะห์ผลการวิจัย

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่คอยเป็นกำลังใจ ให้การสนับสนุน ข้าพเจ้าอย่างเต็มที่

ปิยะวรรณ เข้มทองประดิษฐ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ช
บทที่	
1. บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับการหลงตนเอง.....	2
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับ Self-presentation.....	6
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับ Cyberspace(Hi5).....	9
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับวัยรุ่น.....	11
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	14
ขอบเขตการวิจัย.....	14
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	14
ตัวแปรในการวิจัย.....	14
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	14
2. วิธีดำเนินการวิจัย.....	16
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	16
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	16
การเก็บข้อมูล.....	17
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	17
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	18
4. การอภิปรายผลการวิจัย.....	24

สารบัญ(ต่อ)

5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	27
รายการอ้างอิง.....	29
ภาคผนวก.....	30
ประวัติผู้ทำโครงการวิจัย.....	34

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1.1	จำนวน และร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุและเพศ.....	19
1.2	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรในการวิจัย.....	19
2.1	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากตัวแปรต่างๆ.....	20
2.2	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน และค่าสถิติทดสอบ t ของการทดสอบชุดตัวแปรต้นที่มีอิทธิพลต่อความถี่ในการแสดงรูปบนhi5.....	22

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

hi5 คือ เว็บไซต์หรือระบบอินเทอร์เน็ตออนไลน์ที่ทำให้ผู้ใช้ซึ่งเป็นสมาชิกสามารถแสดงความเป็นตัวตนได้อย่างเต็มที่ด้วยการสร้างและตกแต่ง hi5 หรือเขียนเรื่องราวส่วนตัวต่างๆลงใน hi5 ที่สำคัญยังเป็นพื้นที่บริการที่สามารถอัปโหลดรูปภาพส่วนตัวและสร้างอัลบั้มรูปภาพส่วนตัวได้อีกด้วย จากการสำรวจข้อมูลการเล่น hi5 ของคนไทยพบว่า ช่วงอายุที่มีการเล่น Hi5 มากที่สุดอยู่ที่ช่วงอายุ 18-24 ปี เป็นสัดส่วนถึง 42.19% โดยสัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชายก็จะอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน โดยที่สัดส่วนของผู้เล่นเพศหญิงจะมากกว่าเล็กน้อย(ผลสำรวจจาก ABAC's poll เดือนกันยายน 2551) ดังนั้นจะสังเกตได้ว่า hi5 มีผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของวัยรุ่นอย่างมาก เนื่องจากการทำ hi5 จะต้องใช้เวลาในการเข้าตรวจสอบข้อมูล เตรียมรูปที่จะนำเสนอซึ่งเวลาเหล่านี้จะสูญเสียไปจนกระทบต่อการทบทวนบทเรียนของวัยรุ่นเอง

การหลงตัวเอง เป็นรูปแบบลักษณะบุคลิกภาพที่มีการยึดถือตนเองเป็นที่ตั้ง มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในทางบวกเสมอ รับรู้ว่าคุณมีความสามารถและสติปัญญาสูงกว่าคนอื่น และคิดว่าตนเองมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่าบุคคลอื่น มีการปรับวิธีการรูปแบบแนวความคิดกับตนเองในทางบวกในทุกทาง มีจินตนาการถึงชื่อเสียง ความโด่งดัง มีปฏิกิริยาทางลบต่อการถูกคุกคาม อีกทั้งคนที่หลงตนเองจะเป็นบุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นไม่ดีนัก ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจะบ่งบอกถึงลักษณะนิสัยโดยเป็นแบบที่มองตนเองว่าสมควรที่จะได้รับมากกว่าคนอื่น หวังผลประโยชน์จากคนอื่น ไม่สนใจความต้องการหรือผลประโยชน์ของผู้อื่นและไม่มีความรักที่แท้จริง(วันวิสาข์ ฤกษ์ทวี, 2549)

จาก DSM IV (คู่มือการวินิจฉัยและสถิติของความผิดปกติทางจิตฉบับที่ 4) กล่าวว่าเกณฑ์หนึ่งของการเป็นคนหลงตนเองก็คือความต้องการการชื่นชมจากบุคคลอื่นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงคิดว่าการเล่น hi5 ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกซึ่งมักเป็นวัยรุ่นนำรูปตนเองมาแสดงให้คนอื่น ๆ เข้ามาดูถือเป็นความต้องการให้คนอื่นชื่นชมตนโดยเป็นลักษณะหนึ่งของคนที่หลงตนเองและมีความเชื่อมั่นในตนเองที่มากเกินไป ดังงานวิจัยของ Raskin, Novacek, และ Hogan (1991) ที่ศึกษาความหลงตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง และการเพิ่มคุณค่าให้ตนเองแบบปกป้องตนเอง (Defensive self-enhancement) พบว่าความหลงตนเองมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับการเพิ่มคุณค่าให้กับตนเองแบบปกป้องตนเองในด้านการเห็นว่าตนยิ่งใหญ่ เนื่องด้วยการแสดงรูปบน hi5 ก็ถือเป็น

การเพิ่มคุณค่าให้กับตนเองวิธีการหนึ่ง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่า ความถี่ของการเปลี่ยนรูปแบบ hi5 และพฤติกรรมกรรมาลงตัวเองจะมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับการหลงตนเอง

ความหมายของความหลงตนเอง(Narcissism)

แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องความหลงตนเองได้มีการศึกษาและพัฒนามาจากความผิดปกติทางบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง(Narcissistic Personality Disorder) ซึ่งมีการพัฒนามาใช้กับกลุ่มบุคคลทั่วไปที่เป็นประชากรปกติ(Raskin&Hall,1981) การศึกษาบุคลิกภาพแบบหลงตนเองพบทั้งในบุคลิกภาพและจิตวิทยาสังคม(Emmons,1987;Raskin&Hall,1979;Rhodewalt&Morf,1995 อ้างถึงใน Campbell et al.,2002) และในจิตวิทยาคลินิกและจิตเวชศาสตร์(Akihtar&Thomson,1982; Kenberg,1975;Kohut,1977;Masterson,1988;Westen,1990 อ้างถึงใน Campbell et al.) แม้ว่าแนวความคิดเรื่องความหลงตนเองในปัจจุบันจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในหลายทิศทางตั้งแต่Freud (อ้างถึงใน Campbell et al.) ที่ศึกษาในประเด็นที่บางส่วนได้รับการยอมรับในรูปแบบของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจากคู่มือการวินิจฉัยและสถิติของความผิดปกติทางจิต ฉบับที่4 (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders หรือ DSM) ของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน(American Psychiatric Association, 1994; พรสวรรค์ ต้นดิโชติศรีนนท์, 2547) ในคู่มือฉบับนี้ได้นิยามความหมายของความหลงตัวเอง (Narcissism) ไว้ดังนี้

1. มีความรู้สึกถึงความสำคัญของตนเองอย่างเกินจริง
2. หมกมุ่นเกี่ยวกับความเพ้อฝันอย่างไม่มีขอบเขตในเรื่องของการประสบความสำเร็จ อำนาจ ความรุ่งเรือง ความงาม หรือความรักในอุดมคติ
3. มีความเชื่อว่าตนเองเป็นคนพิเศษ และสามารถเข้าใจหรือควรจะมี ความเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นที่พิเศษ หรือคน หรือสถาบันที่มีสถานภาพสูง
4. ต้องการความชื่นชมจากบุคคลอื่นมากกว่าปกติ
5. มีความเชื่อว่าตนสมควรได้รับมากกว่าสิ่งที่มีอยู่และต้องการมากกว่าผู้อื่น
6. มีความเห็นแก่ตัวและมุ่งจะเอาเปรียบผู้อื่นเพื่อที่จะให้ตนประสบความสำเร็จ
7. ขาดอารมณ์ร่วม
8. มักอิจฉาผู้อื่นและคิดว่าผู้อื่นก็กำลังอิจฉาตนเอง
9. แสดงความหยิ่งยโส อวดดี สนับสนุน หรือมีพฤติกรรมหรือมีเจตคติที่ดูหมิ่นผู้อื่น คนที่หลงตนเองจะมีความรู้สึกนึกคิดต่อตนเองในทางบวกสูง จะมีการจัดลำดับ

ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นทั้งความสัมพันธ์ภายในจิตใจ และความสัมพันธ์ภายนอก เพื่อเป็นวิธีการรักษาไว้ซึ่งความรู้สึกทางบวกต่อตนเอง เช่น คนที่หลงตนเองจะมีความคิดเพ้อฝันเกี่ยวกับอำนาจและชื่อเสียง ตอบสนองต่อการวิพากษ์วิจารณ์ด้วยความรู้สึกโกรธ ไม่พอใจ และการนับถือตนเอง (Self-esteem) เป็นที่ตั้งและไม่เห็นคุณค่าหรือให้ความสำคัญกับบุคคลที่ให้ข้อมูลป้อนกลับทางลบ (Kernis & Sun, 1994) นอกจากนี้ บุคคลที่หลงตนเองจะมีทักษะในการเข้าร่วมสังคมกับบุคคลอื่นต่ำ รับรู้ว่าคุณมีความสามารถและสติปัญญาสูงกว่าคนอื่น (Gabriel, Critelli, & Ee, 1994) และคิดว่าตนเองมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่าบุคคลที่มีความหลงตนเองต่ำ (Raskin & Shaw, 1988) คนที่หลงตนเองมักจะแสดงให้เห็นถึงการปกป้องการนับถือตนเอง จะมองหาการยกย่องชื่นชมแต่ไม่ยอมรับไมตรีจากผู้อื่นและยังเป็นที่ชัดเจนด้วยว่า การนับถือตนเองของคนที่หลงตนเองจะมีความไม่แน่นอน เกิดการสั่นคลอนได้ง่าย

จากข้อมูลข้างต้นจึงสามารถสรุปบุคลิกลักษณะของคนที่หลงตนเองได้ว่า เป็นลักษณะบุคลิกลักษณะที่มีการยึดถือตนเองเป็นที่ตั้ง มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในทางบวกเสมอ รับรู้ว่าคุณมีความสามารถและสติปัญญาสูงกว่าคนอื่น และคิดว่าตนเองมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่าบุคคลอื่น มีการปรับวิธีการรูปแบบแนวความคิดกับตนเองในทางบวกในทุกทาง โดยการรวมเอาการแสดงให้เห็นรูปลักษณะภายนอกของการให้ความสำคัญต่อตนเอง มีจินตนาการถึงชื่อเสียง ความโด่งดัง มีปฏิกริยาทางลบต่อการถูกคุกคาม อีกทั้งคนที่หลงตนเองจะเป็นบุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นไม่ดีนัก ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจะบ่งบอกถึงลักษณะนิสัย โดยเป็นแบบที่มองตนเองว่าสมควรที่จะได้รับมากกว่าคนอื่น หวังประโยชน์จากคนอื่น ไม่สนใจความต้องการหรือผลประโยชน์ของผู้อื่นและไม่มีความรักที่แท้จริง

แนวคิดเรื่องความหลงตนเองของนักจิตวิเคราะห์

Freud (1914, 1957 อ้างถึงใน Campbell, 1999) แบ่งคนออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. บุคคลประเภทที่มีความผูกพันกับผู้อื่น (Anaclitic type) บุคคลเหล่านี้จะมีความรักที่มุ่งสู่ภายนอก หรือความรักต่อผู้อื่น เช่น ความรักต่อพ่อแม่ ความรักต่อคู่สมรส เป็นต้น
2. บุคคลประเภทที่หลงตนเอง (Narcissistic type) บุคคลเหล่านี้มีความรักที่มุ่งสู่ภายใน หรือมีความรักต่อตนเอง แต่จะมีบุคคลอันเป็นที่รักเพียงเพื่อเป็นเครื่องหมายที่แสดงออกว่าตัวเองเป็นใคร ตัวเองเคยเป็นใคร ตัวเองอยากจะเป็นใคร และใครที่เคยเป็นส่วนหนึ่งของตน อันเป็นการแสดงให้เห็นว่าบุคคลที่หลงตนเองเป็นบุคคลที่มุ่งที่จะสนใจแต่ตัวเองและไม่มีความผูกพันกับผู้อื่น

Kernberg (1974, 1975 อ้างถึงใน Heiserman & Cook, 1998 ; Kernberg, 1976, 1980 อ้างถึงใน Emmons, 1987) เสนอว่าความหลงตนเองพัฒนาขึ้นมาจาก การไม่ได้รับการเอาใจใส่หรือความรักจากพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูในช่วงวัยเด็กตอนต้นอย่างเพียงพอ การถูกละเลยหรือปฏิเสธต่อเด็กอย่าง

เย็นชา ทำให้เด็กสร้างกลไกการป้องกันตนเองโดยการหลีกเลี่ยงความรู้สึกว่าตนเองถูกทอดทิ้งและปิดบังความโกรธแค้นที่ถูกพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูละทิ้ง และมีความเชื่อว่ามีเพียงตนเองเท่านั้นที่สามารถรัก เชื่อถือและไว้วางใจได้รวมทั้งบุคคลหลงตนเองจะพยายามอ้างการแสดงตัวตนเอาไว้ แต่บุคคลหลงตนเองมีความบกพร่องในการบูรณาการตัวตน (Integrated self) โดยแยกการแสดงตัวตนที่ดีและการแสดงตัวตนที่ไม่ดีออกจากกันมากเกินไปอันเนื่องมาจากความต้องการที่จะปกป้องการแสดงตัวตนที่ดี จึงได้สร้างกลไกป้องกันตนเองนี้ขึ้นมา ซึ่งความบกพร่องในการบูรณาการนี้ก่อให้เกิดความผิดปกติของตัวตนในอุดมคติ (Ideal self) และตัวตนที่เป็นอยู่ (Actual self) นำมาสู่ความรู้สึกว่าตนเองยิ่งใหญ่ขึ้น ทั้งนี้ libido ของความหลงตนเอง (Narcissistic libido) เป็นแรงกระตุ้นที่มุ่งมาขังตนเอง การพัฒนาความหลงตนเองแบบปกติหรือผิดปกติ (Narcissistic disorder) ในวัยเด็กขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างภาพลักษณ์ของตัวตน (Representations of self) หรือภาพลักษณ์ตัวตนที่เด็กมีอยู่ในใจ กับภาพลักษณ์ทางวัตถุ (Representations of objects) หรือภาพลักษณ์ของบุคคลอื่นที่เด็กก่อกำขึ้นในใจ ซึ่งการพัฒนาความหลงตนเองแบบผิดปกตินี้จะเป็นผลมาจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในแรงขับและความก้าวร้าว

ส่วน Kohut (1966, 1978 อ้างถึงใน Banai, Mikulincer, & Shaver, 2005; Kohut, 1976 อ้างถึงใน Emmons, 1987; 1977 อ้างถึงใน Heiserman & Cook, 1998) เสนอทฤษฎีพัฒนาการตัวตน (Developmental theory of the self) ที่มองว่าความหลงตนเองเป็นปรากฏการณ์ในพัฒนาการปกติมากกว่าที่จะเป็นกลไกป้องกันตนเองหรือความผิดปกติทางจิต ความหลงตนเองเป็นผลมาจากความล้มเหลวในการเลียนแบบความสมบูรณ์แบบจากพ่อแม่ ความรู้สึกที่ตนยิ่งใหญ่เป็นลักษณะปกติและมีใช้ลักษณะทางพยาธิวิทยา ลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องมาจากเด็กต้องการแสดงความสามารถและอยากเป็นที่รักและชื่นชมของพ่อแม่ แต่พ่อแม่หรือผู้ดูแลไม่เข้าใจเด็ก ซึ่งเป็นผลให้ขาดช่วงการบูรณาการโครงสร้างตัวตนของเด็กให้มั่นคง ดังนั้นความรู้สึกว่าตนยิ่งใหญ่และบุคลิกภาพแบบหลงตนเองจะปรากฏขึ้นในการพัฒนาปกติ

Millon (1981 อ้างถึงใน Emmons, 1987) เสนอทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของความหลงตนเอง (Social learning theory of narcissism) ที่มีแนวคิดว่าความหลงตนเองไม่ได้มีพัฒนาการจากการสนองตอบต่อความรู้สึกว่าถูกลดค่าจากพ่อแม่ แต่เป็นผลมาจากการที่พ่อแม่ประเมินค่าในตัวเด็กมากเกินไป เด็กได้รับการเอาใจใส่มากเกินไปและถูกปฏิบัติราวกับเป็นคนพิเศษ เป็นผลให้เด็กเชื่อว่าตนเองเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบและน่ารัก ลักษณะเหล่านี้มักเกิดขึ้นกับบุคคลที่เป็นลูกคนโตหรือลูกโอรส ซึ่งมักจะได้รับการเอาใจใส่และการดูแลจากพ่อแม่เป็นพิเศษ

สรุปแล้วนักทฤษฎีมองพัฒนาการความหลงตนเองแตกต่างกันไป ทั้งพิจารณาในแง่มุมมองของพัฒนาการที่สามารถเกิดขึ้นได้ในพัฒนาการปกติ หรือเกิดจากพัฒนาการของพยาธิสภาพ ซึ่งเป็นผลมาจากขาดการเอาใจใส่ของพ่อแม่ การถูกละเลย พ่อแม่ไม่เข้าใจตัวเด็กเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม

บางทฤษฎีกลับพิจารณาว่าความหลงตนเองเป็นผลมาจากการได้รับการเอาใจใส่ในวัยเด็กมากเกินไป

จากงานวิจัยของMann(2004)ที่ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเปราะบางในคนหลงตนเอง(Narcissism vulnerability) ความอดสู(Shame-proneness) และความสมบูรณ์แบบ(Perfectionism)กับบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง ผลการศึกษาพบว่าความเปราะบางในคนหลงตนเอง ความอดสู และความสมบูรณ์แบบ มีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบหลงตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ความสมบูรณ์แบบ(Perfectionism)ถือเป็นลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง โดยมีแนวคิดเกี่ยวกับ Perfectionism ดังต่อไปนี้

จากหลักของ multidimensional perfectionism Hewitt and Flett (1991) แบ่งคุณลักษณะของความสมบูรณ์แบบ ออกเป็น 3 รูปแบบโดยดูจากแหล่งที่มาและทิศทางของการคาดหวังในความสมบูรณ์แบบ ดังนี้

- 1) self-oriented perfectionism or SOP (ต้องการให้ตนเองสมบูรณ์แบบ)
- 2) other-oriented perfectionism or OOP (ต้องการให้คนอื่นสมบูรณ์แบบ) และ
- 3) socially prescribed perfectionism or SPP (รับรู้ว่าคุณอื่นเรียกร้องความสมบูรณ์แบบของตน)

นอกจากนี้ Hewitt et al. (2003) ยังแบ่งการนำเสนอความเป็นคนสมบูรณ์แบบ(perfectionistic self-presentation) ออกเป็น 3 ทิศทางที่เด่นชัด คงที่และเกิดขึ้นระหว่างบุคคล คือ

- 1) perfectionistic self-promotion (นำเสนอภาพที่สมบูรณ์แบบอย่างมั่นใจ)
- 2) nondisclosure of imperfection (วิตกกังวลเกี่ยวกับการเปิดเผยความไม่สมบูรณ์แบบทางวาจา)
- 3) nondisplay of imperfection (วิตกกังวลเกี่ยวกับการแสดงความไม่สมบูรณ์แบบทางพฤติกรรม)

ความต้องการที่จะดูสมบูรณ์แบบในสายตาของคนอื่นมากเกินไปถือเป็นแก่นของ perfectionistic self-presentation

ถึงแม้ว่าทิศทางของ perfectionism (คุณลักษณะของ perfectionism และ perfectionistic self-presentation) จะมีความเหลื่อมล้ำกันแต่ทั้งสองคุณลักษณะก็มีความแตกต่างที่เห็นได้ชัด โดยขณะที่คุณลักษณะของ perfectionism ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจและความต้องการที่เชื่อมโยงกับการบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบ แต่ perfectionistic self-presentation ได้ให้ความสำคัญกับการแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบที่สมมติขึ้นเองของบุคคลต่อผู้อื่น พุดอีกนัยหนึ่งก็คือคุณลักษณะ perfectionismเป็นการแสดงถึงสิ่งที่ลัทธิ perfectionismเป็น และ perfectionistic self-presentation เป็นการแสดงถึงสิ่งที่ลัทธิ perfectionism ทำ (Allport, 1937; Hewitt et al., 2003)

นอกจากนี้จากงานวิจัยเกี่ยวกับ Perfectionism และ วัยรุ่น (Blatt, 1995) ซึ่งให้เห็นว่า Perfectionism แพร่หลายมากกว่าในวัยรุ่นซึ่งเป็นผลมาจากแนวโน้มของพวกเขาต่อความเป็นอุดมคติและแนวโน้มต่อการคิดแบบ dichotomous ยกตัวอย่างเช่น ขาวหรือดำ รวมถึง บุญหรือบาป เป็นต้น

2. แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับ Self-presentation

การนำเสนอตนเอง(Self-presentation) คือ การเพิ่มคุณค่าให้ตนเองต่อสาธารณชน(Public self-enhancement) เรามักนำเสนอตนเองโดยใช้การสร้างความประทับใจเพื่อให้แน่ใจว่าเราได้สร้างความประทับใจที่ดีเกี่ยวกับตัวเรา โดยปกติแล้วคนเราตั้งใจแสดงการกระทำต่างๆเพื่อให้มั่นใจว่าได้สร้างความประทับใจให้เป็นที่ชื่นชอบเกี่ยวกับตัวเอง Jones&Pittman(1982, in Hogg and Vaughan, 2005) กล่าวว่า การสร้างความประทับใจสามารถทำได้โดยใช้ self-promotion(การให้การสนับสนุนตนเอง), ingratiation(การทำให้คนอื่นชอบตนเอง), intimidation, exemplification(การพรรณนาตนเองว่าน่าเคารพนับถือในทางศีลธรรม) และ supplication(การทำให้ผู้อื่นสงสารตนเอง)

นักทฤษฎีจำนวนมากได้ให้ความสนใจ public self ซึ่งมีแรงจูงใจที่คล้ายคลึงกับความภาคภูมิใจในตนเอง(self-esteem) โดยเสนอแนะว่าบุคคลมีความต้องการที่จะได้รับการประเมินในทางบวกและเป็นที่ชื่นชอบจากบุคคลอื่นเพราะสิ่งเหล่านี้จะนำมาซึ่งผลทางบวกในชีวิต ซึ่งได้แก่ การเคารพนับถือ มิตรภาพ ความสัมพันธ์แบบโรแมนติก การประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน และอื่นๆอีกมากมาย ด้วยเหตุนี้จึงไม่น่าประหลาดใจที่คนเราโดยทั่วไปจะมีความต้องการและกระทำการต่างๆให้ผู้อื่นรับรู้เกี่ยวกับตนเองในทางบวกเพื่อให้ผู้อื่นยอมรับตน วิธีการหนึ่งที่บุคคลใช้ในการแสวงหาการยอมรับทางสังคมและผลประโยชน์จากผู้อื่นก็คือการสื่อสารเพื่อให้ผู้อื่นรับรู้โดยผ่านรูปภาพของตนเอง หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ โดยการใช้ self-presentation หรือ impression management(การสร้างความประทับใจ)นั่นเอง(Baumeister, 1982a; Leary&Kowalski, 1990; Schlenker, 1980) วิธีการนี้ถูกนำมาใช้เนื่องจากบุคคลมีความต้องการอย่างมากในการสร้างความประทับใจในแง่บวกและเป็นที่ยอมรับทางสังคม อีกวิธีหนึ่งที่มีความสำคัญไม่แพ้กันคือการพูดเกี่ยวกับตนเอง เช่น เจตคติที่แสดงออก การอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเอง รูปร่างหน้าตา บุคคลที่ตนเองคบหาสมาคมด้วย ทรัพย์สินสมบัติที่ตนเองเป็นเจ้าของ ฯลฯ ที่บุคคลพยายามถ่ายทอดออกมาเพื่อสร้างความประทับใจให้บุคคลอื่น(Leary, 1995; Schlenker, 1980)

ถึงแม้คนโดยปกติมักต้องการสร้างความประทับใจที่ดีและได้รับการชื่นชอบจากการประเมินของบุคคลอื่น แต่ในบางกรณีบุคคลก็เชื่อว่าเขาจะได้รับประโยชน์ที่มากกว่าถ้าเขาสร้างความประทับใจที่ไม่พึงปรารถนาซึ่งมาพร้อมกับความเป็นไปได้สูงที่จะถูกประเมินในทางลบ ยกตัวอย่าง

เช่น คนอาจจะต้องการถูกมองว่ามีความไม่มั่นคงทางอารมณ์เพื่อที่จะลดความคาดหวังจากบุคคลอื่น หรือ การข่มขู่และการตั้งตัวเป็นปรีกษาเพื่อที่จะบังคับให้ผู้อื่นปฏิบัติตามในลักษณะบางอย่าง เป็นต้น (Jones&Pittman, 1982; Shepperd&Kwavnick, 1999) ในกรณีดังกล่าว บุคคลจะเต็มใจที่จะไม่ได้รับการประเมินทางบวกจากบุคคลอื่นเพราะมีความตั้งใจที่จะบรรลุในเป้าหมายอื่นแทน อย่างไรก็ตามแรงจูงใจในการนำเสนอตนเองก็ยังคงเป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับตนเอง(self-enhancement)อย่างชัดเจน(Jones&Pittman, 1982)

การผนวกการเพิ่มคุณค่าเฉพาะตนและต่อสาธารณชน

private self ซึ่งเป็นลักษณะของการรู้เฉพาะบุคคลและ public self ซึ่งเป็นลักษณะของการแสดงออกต่อหน้าคนอื่นถือเป็นองค์ประกอบหลักที่มีส่วนสำคัญเมื่อบุคคลต้องการเพิ่มคุณค่าในตนเอง ดังนั้นบุคคลจึงมีความพยายามอย่างมากที่จะหาความเชื่อมโยงระหว่าง private และ public self (e.g., Baumeister&Tice, 1986; Greenwald, 1982; Greenwald&Breckler, 1985; Scheier&Carver, 1983; Schlenker, 1985, 1986) อย่างไรก็ตามไม่มีใครเคยพูดถึงกระบวนการพื้นฐานของการเพิ่มคุณค่าในตนเองอย่างจริงจังมาก่อน ก่อนที่เราจะตรวจสอบถึงความสัมพันธ์พื้นฐานระหว่างการเพิ่มคุณค่าในตนเองเฉพาะตนและต่อสาธารณชน(private and public self-enhancement) เราจำเป็นต้องพูดถึงสองประเด็นสำคัญซึ่งจะเป็นรากฐานของความเข้าใจของเราเกี่ยวกับกระบวนการเหล่านี้ ประเด็นแรกคือ ความแตกต่างระหว่าง private และ public self ส่วนอีกประเด็นจะเกี่ยวกับหน้าที่ของการเพิ่มคุณค่าในตนเองเฉพาะตน

private และ public self

ถึงแม้ว่านักจิตวิทยาหลายท่านได้ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่าง private และ public self แต่ถ้าพูดกันจริงๆแล้ว ในความเป็นจริงเรามีเพียงตัวตนเดียว นั่นก็คือ private self

หลายปีมานี้ คำว่า “self” ถูกใช้ในหลายทิศทางเพื่ออ้างถึงความหลากหลายของการคิด พฤติกรรม ความเชื่อ ความสามารถ แรงจูงใจ และกระบวนการทางจิตวิทยาอื่นๆ อย่างไรก็ตามโดยพื้นฐานแล้ว self คือ กระบวนการทางความคิดที่เกิดขึ้นเพื่อให้เกิดการคิดสะท้อนเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งเป็นโครงสร้างและกระบวนการที่ส่งเสริมให้บุคคลคิดอย่างมีสติเกี่ยวกับตนเองโดยสัตว์อื่นไม่สามารถกระทำได้ สิ่งมีชีวิตน้อยสายพันธุ์นักที่จะมีความสามารถในการสะท้อนตนเอง(self-reflection)ดังกล่าว(Gallup&Suarez, 1986) สรุปแล้วถึงแม้บางครั้งในทางทฤษฎีเราพบว่าการพูดถึง private และ public self ในรูปแบบที่เป็นself ต่างชนิดกัน แต่สิ่งที่ เป็นself ที่แท้จริงในทางจิตวิทยา ก็ยังคงเป็น private self ซึ่งหมายถึง กระบวนการทางความคิดของบุคคลเกี่ยวกับตนเอง หรือก็คือการสะท้อนตนเองนั่นเอง

ส่วนคำว่า “public self” ใช้เพื่ออ้างถึง 3 สิ่งเด่นชัดที่มีอยู่จริง

- 1) ภาพลักษณ์ที่บุคคลถ่ายทอดให้ผู้อื่นรับรู้(รวมถึงชื่อเสียงและบทบาทของบุคคลนั้น)
- 2) ความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของตนที่ออกสู่สาธารณชน(บุคคลคิดว่าตัวเองถูกรับรู้โดยผู้อื่นอย่างไร)
- 3) ความประทับใจที่แท้จริงที่ผู้อื่นมีต่อบุคคลนั้น

จากที่กล่าวมาข้างต้น เราอาจหมายความว่าเมื่อเราพูดถึง public self เรากำลังอ้างถึงประเด็นของการที่บุคคลตั้งใจคิดและควบคุมความประทับใจต่อสาธารณชนซึ่งมีความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงเมื่อเทียบกับลักษณะของ private self หรือพูดอีกนัยหนึ่ง public self คือการที่บุคคลอื่นและตัวบุคคลเองสร้างพฤติกรรมเกี่ยวกับ บุคลิกลักษณะ แรงจูงใจ ความรู้สึก บทบาท และคุณสมบัติอื่น ๆ ของบุคคลนั้นขึ้นมาซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่สามารถอธิบายตัวตนที่แท้จริงของบุคคลนั้นได้เลย ยังคงมีข้อสงสัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง private และ public self ในหลายประเด็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ระหว่าง ความภาคภูมิใจในตนเอง (self-esteem) และ การนำเสนอตนเอง (self-presentation) การวิเคราะห์หรือรวบรวมความคิดเกี่ยวกับโครงสร้างเหล่านี้จะสามารถให้คำตอบได้ หน้าที่ของความภาคภูมิใจในตนเอง

ความต้องการที่จะมีความภาคภูมิใจในตนเองถือเป็นประเด็นพื้นฐานถัดมาที่มีความสำคัญในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับการที่บุคคลต้องการเพิ่มคุณค่าให้กับตนเองและการเพิ่มคุณค่าให้กับภาพลักษณ์ของตนที่ออกสู่สาธารณชน ความภาคภูมิใจในตนเอง คือ กระบวนการพิจารณา ตัดสินคุณค่าของตน เป็นการแสดงเจตคติที่บุคคลมีต่อตนในการยอมรับหรือไม่ยอมรับตนเอง ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงขอบเขตของความเชื่อที่บุคคลนั้นให้ความสำคัญ กล่าวคือ ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองเป็นประสบการณ์ส่วนตัวของบุคคลที่ต้องการถ่ายทอดสู่คนอื่นโดยแสดงออกทางคำพูดและพฤติกรรมอื่นๆ ซึ่งการสร้างความประทับใจได้ดีจะทำให้บุคคลอื่นมองตนในมุมบวก

ตามที่ได้สังเกต ผู้วิจัยจำนวนมากสันนิษฐานว่าบุคคลต้องการให้ตนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง แต่ผู้วิจัยกลับไม่ได้พิจารณาถึงสาเหตุว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น นักทฤษฎีที่ได้ศึกษาถึงลักษณะของความภาคภูมิใจในตนเองมีแนวโน้มที่จะสรุปตามหนึ่งในสามข้อสรุปทั่วไป ดังต่อไปนี้

- 1) นักวิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเองพบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองในระดับสูงจะช่วยส่งเสริมให้มีการใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพโดยจะทำให้บุคคลเพิ่มความสามารถในการจัดการกับการคุกคามต่างๆ (e.g., Bednar, Wells, & Peterson, 1989) เสริมสร้างความมั่นใจในตนเอง (Branden, 1994) หรือส่งเสริมสุขภาพทางจิตที่ดี (Greenberg et al., 1992; Taylor & Brown, 1988) อย่างไรก็ตาม ได้มีข้อโต้แย้งที่น่าสนใจที่มีประเด็นสำคัญต่างๆ ดังนี้

- 1.1) คนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูงไม่จำเป็นต้องรับมือกับปัญหาได้ดีกว่าคนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ (Baumeister,

Heatherton, & Tice, 1993; Baumeister, Smart, & Boden, 1996)

- 1.2) การเปรียบเทียบทางสังคมหรือกระบวนการที่บุคคลประเมินความสำเร็จของตนโดยเปรียบเทียบกับผู้อื่นมีอิทธิพลโดยตรงกับภาคภูมิใจในตนเองของบุคคลโดยความภาคภูมิใจในตนเองจะเพิ่มขึ้นเมื่อบุคคลรู้สึกว่ามีความสามารถมากกว่าผู้อื่น และในทางตรงกันข้ามความภาคภูมิใจในตนเองจะลดลงเมื่อบุคคลรู้สึกด้อยกว่าผู้อื่น (Festinger, 1954; Mussweiler & Ruter, 2003)
- 1.3) การบิดเบือนความจริงเพื่อให้ตนเองดูดีเข้าข่ายเป็นได้ทั้งลักษณะการปรับตัวที่ผิดปกติและการปรับตัวตามปกติ (Asendorpf & Ostendorf, 1998; Colvin & Block, 1994; Colvin, Block, & Funder, 1995)
- 2) ความภาคภูมิใจในตนเอง คือ การที่บุคคลมีตัวตนที่มั่นคง ยกตัวอย่างเช่น Deci และ Ryan (1995) เสนอว่า บุคคลจะมีความภาคภูมิใจในตนเองอย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นปฏิบัติตนได้ตรงกับสิ่งที่ตัวตนของเขาจริงๆ (ซึ่งไม่ได้ทำพฤติกรรมเพื่อเหตุผลภายนอก) นอกจากนี้ Steele และคณะได้เสนอสิ่งที่คล้ายคลึงกันโดยชี้ให้เห็นว่าบุคคลจะรักษาความมั่นคงของตัวตนเอาไว้ ซึ่งทำให้บุคคลเกิดการรับรู้ทางศีลธรรมและสามารถที่จะปรับตัวได้ (Steele, 1988; Steele, Spencer, & Lynch, 1993; Spencer, Josephs, & Steele, 1993)
- 3) บุคคลไม่ได้ต้องการแสวงหาความภาคภูมิใจในตนเองเพื่อตนเอง แต่จะใช้ความรู้สึกของความภาคภูมิใจในตนเองที่เกิดขึ้นนี้แสดงในสิ่งที่สังคมปรารถนา ยกตัวอย่างเช่น การมีอำนาจเหนือกว่า (dominance) (Barkow, 1980) หรือการยอมรับทางสังคม (Leary & Downs, 1995) จะเห็นว่าแนวความคิดที่อธิบายถึงความสำคัญของการแสวงหาความภาคภูมิใจในตนเองดังกล่าวสามารถแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างความภาคภูมิใจในตนเองและการนำเสนอตนเองได้อย่างชัดเจน ซึ่งสรุปสาระสำคัญของความภาคภูมิใจในตนเองว่าเป็นสิ่งที่ใช้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และนั่นก็คือเหตุผลว่าทำไมความรู้สึกส่วนตัวเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในตนเอง (private feelings of self-esteem) จึงมีความเกี่ยวพันกับการนำเสนอตนเองต่อสาธารณชน (public self-presentations)

3. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยเกี่ยวกับ Cyberspace (Hi5)

วรรณิ ศิริรัตน์รุ่งเรือง (2548) กล่าวว่า ไฮเบอร์สเปซไม่ใช่พื้นที่อันไร้พรมแดนที่คู่ขนานกับโลก แต่เป็นเวทีของการนำเสนออุดมการณ์ความคิดที่จัดไว้เป็นลำดับต่อเนื่อง ไฮเบอร์สเปซจึงเป็นวิธีที่

เปิดโอกาสให้กลุ่มผู้ใช้หรือผู้แสดงทุกกลุ่มสามารถต่อรอง ปรับเปลี่ยน และสร้างอัตลักษณ์ของตน และของกลุ่มตามที่ต้องการได้ ไซเบอร์สเปซได้ผ่านช่วงเวลาของการเป็นพื้นที่เพื่อการติดต่อสื่อสาร และการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารมาสู่การเป็นชุมชนรูปแบบใหม่ที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อชีวิตผู้คน อีกทั้งยังไม่ได้จำกัดอยู่เพียงสถานที่เดียวเท่านั้น หากแต่เป็นถึงหลายสถานที่ในเวลาเดียวกัน ผู้คนสามารถกระทำการต่างๆ ได้โดยการเชื่อมต่อไปยังสถานที่ดังกล่าวและการมีปฏิสัมพันธ์กันล้วนเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละสถานที่ ขึ้นอยู่กับคุณค่าและความสามารถที่แต่ละที่นั้นมีให้

นอกจากนั้นแต่ละสถานที่ล้วนมีคุณค่าในตัวเอง คุณค่าเหล่านี้แสดงออกผ่านความสามารถในการทำให้มนุษย์เป็นคนปกติหรือถูกทำให้พิการ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ ข้อจำกัด ไม่ว่าจะ เป็นข้อจำกัดในตัวสื่อเองหรือข้อจำกัดของผู้ใช้สื่อ (ความพิการหรือถูกทำให้พิการ) ไซเบอร์สเปซได้สร้างความหมายของความเป็นคนขึ้นมาใหม่ และช่วยให้คนพิการหรือคนที่ถูกทำให้พิการอย่างคนที่ไร้สิทธิ์ไร้เสียงในสังคมกลายเป็นคนมีความสามารถ ในขณะที่โลกแห่งความเป็นจริงไม่อนุญาตให้กระทำ

คนจำนวนมากได้ถกเถียงมาโดยตลอดเกี่ยวกับความซับซ้อนของการสร้างความประทับใจบนเครือข่ายออนไลน์ซึ่งมีอิทธิพลให้บุคคลเกิดการยึดในสิ่งที่เป็นอุดมคติมากกว่าสิ่งที่เป็นอยู่จริง (Ellison et al., 2006 และ Suler, 2002)

จากงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมภายในเว็บไซต์ MySpace พบว่าข้อคิดเห็นของบุคคลอื่นที่ลงในเว็บไซต์ดังกล่าวส่งผลให้การแสดงตัวตนซึ่งอาจมีหรือไม่มีอยู่ในโลกความเป็นจริงดูสมจริงขึ้น

นอกจากนั้นงานวิจัยเชิงทดลองแสดงให้เห็นว่าบุคคลมีแนวโน้มที่จะรายงานพฤติกรรมที่ปฏิบัติต่อเพื่อนว่าเป็นการสะท้อนตัวตนที่แท้จริงของตนเองมากกว่าพฤติกรรมเดียวกันที่ปฏิบัติเมื่ออยู่คนเดียว (Tice, 1992)

งานวิจัยของ อรุโณทัย ปันศิริ (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่อง **“อัตลักษณ์ที่สร้างขึ้นบนโฮมเพจของวัยรุ่นไทยที่อาศัยอยู่ในบริบทสังคมไทยและวัยรุ่นไทยที่อาศัยอยู่ในบริบทสังคมอเมริกัน”** พบว่าบรรทัดฐานภายในและภายนอกบริบทการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์ในวัยรุ่นมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ บรรทัดฐานภายในบริบทการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์จะต้องเปิดเผยข้อมูลที่เป็นด้านบวก (positive information) สะท้อนอัตลักษณ์ทางด้านดี เช่น ความมีสมบัติผู้ดี (decency) ความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา (naivete) ความเป็นคนดี (goodness) ความเป็นมิตร (friendship) และความจริงใจน่าคบหา (trust) นอกจากนี้พบว่าจะต้องสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษด้วยภาษาที่ไม่เป็นทางการผ่านทางที่อยู่ (e-mail address) จากผลการวิจัยสามารถ

สรุปได้ว่า การสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์มีลักษณะเป็นชุมชนเสมือนที่มีบรรทัดฐานเฉพาะ อภิปรายได้ว่าชุมชนเสมือนเป็นสิ่งที่มืออยู่จริง

4. แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับวัยรุ่น

ความหมายของวัยรุ่น

วัยรุ่น(Adolescence) หมายถึง วัยที่เชื่อมระหว่างความเป็นเด็กกับการเป็นผู้ใหญ่ อันเป็นระยะที่ต้องปรับพฤติกรรมวัยเด็กไปสู่พฤติกรรมแบบผู้ใหญ่ที่สังคมนั้นยอมรับ เด็กวัยรุ่นจึงไม่ใช่เป็นเพียงการเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย แต่หมายถึงการเจริญเติบโตทางสังคมซึ่งอยู่ในกรอบของวัฒนธรรมของแต่ละที่(Dusek, 1987, p.4-5)

วัยรุ่นอาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “Teenagers” ลักษณะทั่วไป คือเป็นวัยแห่งหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต(Turning point)ระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ที่จะจัดเข้าฝ่ายใดไม่ได้ เป็นวัยที่สภาพทางร่างกายและสภาพทางอารมณ์ไม่คงที่ Walker(1978) กล่าวว่า หากเปรียบเทียบชีวิตเหมือนกับการเดินทาง ช่วงวัยรุ่นอาจจะเป็นช่วงการเดินทางที่ย่างยากมากเป็นพิเศษ เพราะมีความสับสน วุ่นวายใจอยู่ตลอดเวลาเนื่องจากการไม่รู้ว่าตนเองเป็นเด็กหรือเป็นผู้ใหญ่กันแน่ ทั้งนี้เพราะลักษณะของผู้ใหญ่ คือ การตัดสินใจจากความเป็นอิสระในด้านเศรษฐกิจ อารมณ์ สังคม จากครอบครัวหรือผู้ปกครอง สามารถมีความรับผิดชอบ มีการวางแผนการของอนาคต และมีพฤติกรรมที่มีวุฒิภาวะแล้ว ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะที่เด็กวัยรุ่นยังไม่สามารถทำได้

นักจิตวิทยาหลายคนให้ความเห็นว่า วัยรุ่นเป็นวัยวิกฤติแห่งชีวิต(Critical period) เช่น Erikson(1968) มีความเห็นว่าวัยรุ่นเป็นวัยวิกฤติแห่งพัฒนาการโดยอยู่ในขั้น Identity VS Confusion ส่วนฮอลล์(Hall) เห็นว่าวัยรุ่นเป็นวัยแห่งความเครียด และความรุนแรงซึ่งก็คือวัยวิกฤติแห่งการพัฒนาการนั่นเอง วิกฤติการณ์(Crisis) หมายถึง วิกฤติทางจิต ทางกายภาพ และทางสังคม ซึ่งทั้งหมดนั้นมีผลต่อพัฒนาการในขั้นต่อไปของชีวิต

วัยรุ่นสามารถแบ่งช่วงพัฒนาการได้เป็น 3 ตอน คือ

1. วัยรุ่นตอนต้น(Early Adolescence) เด็กหญิงและเด็กชายจะมีอายุระหว่าง 13-15 ปี โดยเด็กหญิงจะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นก่อนเด็กชายประมาณหนึ่งปี วัยนี้เป็นช่วงที่ร่างกายของทั้งเด็กหญิงและเด็กชายมีการเจริญเติบโตและพัฒนาการที่สมบูรณ์ขึ้นมาก เด็กจะปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง
2. วัยรุ่นตอนกลาง(Middle Adolescence) เด็กหญิงและเด็กชายจะมีอายุระหว่าง 15-18 ปี มีการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายลดน้อยลง แต่จะเพิ่มทางเจตคติและความรู้สึกนึกคิด ในลักษณะที่ค่อยเป็นค่อยไป มีลักษณะบุคลิกภาพภายนอกที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้ามมากขึ้น เช่น โบหน้าอิมเอิบ ดวงตาเป็นประกาย ผมดำนุ่มสลวย มีลักษณะของความเป็นหญิงและความเป็น

ชายที่เด่นชัด นอกจากนั้นยังเป็นช่วงของการหาเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งก็คือการค้นหาความเป็นคนว่าตนมีความต้องการอะไรและจะดำรงอาชีพอะไรต่อไปในอนาคต

3. วัยรุ่นตอนปลาย(Late Adolescence) เด็กหญิงและเด็กชายจะมีอายุระหว่าง 18-22 ปี เป็นระยะที่พัฒนาการด้านต่างๆเข้าสู่วุฒิภาวะอย่างสมบูรณ์แบบ พัฒนาการด้านอารมณ์ และความรู้สึกรู้จักคิด และสติปัญญาจะเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ เด็กวัยรุ่นนี้มีความพยายามที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคม พยายามหัดคิดและตัดสินใจในเรื่องต่างๆด้วยตนเอง แก้ปัญหาด้วยตนเอง มีความกระตือรือร้นที่จะแสดงให้เห็นว่าตนไม่ใช่เด็กอีกต่อไป มีความต้องการในการสร้างความประทับใจในเรื่องต่างๆ และพิสูจน์ให้เห็นความสามารถว่าตนทำได้ และต้องการสิทธิเท่าเทียมกันกับผู้ใหญ่โดยพยายามฝึกปรือการทำงานต่างๆเพื่อให้พร้อมสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต

ความต้องการของวัยรุ่น

พรพิมล เจียมนาครินทร์(2539)วัยรุ่นมีความต้องการทางจิตวิทยา(Psychological Need) ดังต่อไปนี้

1. ความต้องการเป็นเจ้าของในสิ่งของต่างๆ เช่น เด็กวัยรุ่นต้องการมีห้องส่วนตัวเพื่อตกแต่งห้องให้เป็นแบบที่ตนพอใจ มีของใช้เป็นของตนเองไม่ปะปนกับใคร และในขณะเดียวกันก็ไม่ต้องการให้ใครมาใช้ของเขาโดยไม่ได้รับอนุญาต
2. ความต้องการความสำเร็จ ได้แก่ ความสำเร็จในด้านการเรียน การกีฬา การทำงาน และการทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่ม เพื่อให้เกิดความชื่นชมชอบพอนในกลุ่มเพื่อนและกลุ่มพ่อแม่พี่น้องในความสำเร็จของตน มีความต้องการปฏิบัติตนให้เป็นที่ชื่นชมของผู้อื่น
3. ความต้องการมีตำแหน่งหน้าที่ในสังคม คือ ความต้องการให้สังคมยอมรับนับถือตน การได้เข้ากลุ่มกับเพื่อน การได้แสดงความสามารถให้เพื่อนประจักษ์และยอมรับ นับเป็นความปรารถนาที่สุดของวัยรุ่น เช่น อยากรับหน้าที่ที่เก่ง เป็นขวัญใจประจำโรงเรียน หากวัยรุ่นคนใดสามารถพาตัวเองให้มาถึงจุดนี้ได้ก็จะกลายเป็นบุคคลที่กลุ่มเพื่อนวัยรุ่นชื่นชม เพราะโดยธรรมชาติของวัยรุ่นแล้ว พวกเขามักมีวีรบุรุษประจำใจ และจะพยายามยึดถือและปฏิบัติตาม เช่น วีรบุรุษทางการกีฬา การดนตรี เป็นต้น วีรบุรุษเหล่านี้เป็นไปตามค่านิยมของวัยรุ่นแต่ละยุคแต่ละสมัย
4. ความต้องการแสดงออก(exhibition) หมายถึง ความต้องการกล่าวถึงสิ่งที่ผู้อื่นเห็นว่าหลักแหลม ชอบเล่าเรื่องตลกและเรื่องที่น่าสนใจ ชอบเล่าเรื่องการผจญภัย และประสบการณ์ของตนเอง อยากรับฟังผู้อื่นสังเกตและกล่าวถึงรูปร่างหน้าตาของตนเอง ชอบพูดเพื่อจะดูว่ามีผลอย่างไรกับผู้อื่น ชอบพูดถึงความสำเร็จของตนเอง ชอบเป็นจุดสนใจ ชอบใช้คำพูดที่ผู้อื่นไม่ค่อยเข้าใจ และชอบตั้งคำถามที่ผู้อื่นตอบไม่ได้
5. ความต้องการมีอำนาจเหนือผู้อื่น(dominance) หมายถึง ความต้องการขัดแย้ง

ความคิดเห็นของผู้อื่น ชอบเป็นผู้นำกลุ่ม อยากให้ผู้อื่นนับถือตนเป็นหัวหน้า อยากได้รับการคัดเลือก และแต่งตั้งให้เป็นประธานของกลุ่ม อยากได้รับเชิญให้เป็นผู้ไกล่เกลี่ยข้อถกเถียงของผู้อื่น ต้องการมีอิทธิพลชักจูงให้ทำตามสิ่งที่ตนปรารถนา ชอบแนะนำและบงการผู้อื่น และชอบบอกผู้อื่นว่าควรทำงานอย่างไร

ความสนใจของวัยรุ่น

ความสนใจเรื่องคุณสมบัติส่วนตัว วัยรุ่นจะสนใจลักษณะต่างๆ ของตนที่จะทำให้ตนได้รับความสำเร็จและ การยอมรับจากผู้อื่น เช่น สนใจรูปร่าง หน้าตา ผู้ที่มีใบหน้าเป็นสิริ รูปร่างไม่ได้สัดส่วน อ้วนหรือผอมเกินไปซึ่งเมื่อตอนเด็กไม่สนใจจะหันกลับมาพิจารณาด้วยอารมณ์ความรู้สึกไม่สบายใจ นอกจากนี้วัยรุ่นจะสนใจบุคลิกภาพความสะอาดเรียบร้อย การวางท่าทางต่างๆ และคุณลักษณะอื่นๆ ที่จำเป็นในการเข้าสังคม

การปรับตัวของวัยรุ่น

สมิทท์ สระอุบล(2534) ลักษณะการปรับตัวของวัยรุ่นจะแตกต่างกันไปแล้วแต่บุคคล ซึ่งจะขอยกรูปแบบของการปรับตัวมาพอสังเขป ดังนี้

1. การบิดเบือนความจริง(distortion) บุคคลที่เริ่มมีความรู้สึกต่ำต้อยกว่าคนอื่น อาจจะมีการปรับตัวโดยเสแสร้งบิดเบือนความจริง บิดบังอำพรางความต้องการที่แท้จริงของตนเองไว้ เป็นการผอมนคลายความอึดอัด กลัดกลุ้มลงไปได้บ้าง การหลอกลวงโดยแสดงออกไม่ตรงกับความต้องการของตน บางครั้งตนเองก็ไม่รู้ตัว ก็มีพฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อหลอกลวง บิดเบือนความจริง

2. การแยกตัวออกจากสังคม(isolation)

รูปแบบหนึ่งให้เห็นได้ชัด คือ *การฝันเพื่อง(fantasy)* การปรับตัวลักษณะนี้จะมียุ่อย่าง มากแทบทุกวัย ในวัยรุ่นจะมีมากคือ การไม่ยอมรับสภาพเป็นจริง หนีจากความจริงที่เป็นเหตุของ ความทุกข์กังวลแล้วเก็บไปคิดฝันกลางวัน เพื่อเป็นการชดเชย หาความสุขให้ตนเองชั่วคราว เช่น นึกภาพตนเองประสบความสำเร็จอย่างทีตนอยากได้อยากเป็น เช่น จำรวย มีคนนิยมชมชอบ ผู้ที่ฝันเพื่องมักเป็นคนหลบสังคม สร้างโลกของตนเอง นับเป็นจุดเริ่มต้นของโรคประสาท โรคจิต

ข้อมูลทั้งหมดข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงซึ่งถือเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดปัญหาในด้านต่างๆ ได้มากมาย ดังนั้นสังคมควรหันมาให้ความสนใจ เอาใจใส่ เพื่อให้เด็กในวัยนี้เข้าใจตัวเองและเรียนรู้ที่จะปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

จากแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองมัก ต้องการความสมบูรณ์แบบ มีความบกพร่องในการบูรณาการตัวตน (Integrated self) โดยแยกการ แสดงตัวตนที่ดีและการแสดงตัวตนที่ไม่ดีออกจากกันมากเกินไปอันเนื่องมาจากความต้องการที่จะ ปกป้องการแสดงตัวตนที่ดี หมกมุ่นเกี่ยวกับความเพ้อฝันอย่างไม่มีขอบเขตในเรื่องการประสบความสำเร็จ อำนาจ ความรุ่งเรือง ความงาม หรือความรักในอุดมคติ ซึ่งวัยรุ่นตอนปลายถือเป็นช่วง

วัยที่เต็มไปด้วยพัฒนาการการเปลี่ยนแปลงที่อาจเป็นปัจจัยเสี่ยงในการก่อตัวของบุคลิกภาพแบบนี้ได้ จึงมีความเป็นไปได้อย่างมากที่เด็กในวัยนี้จะมีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและต้องการที่จะนำเสนอตนเอง(Self-presentation)ในเว็บไซต์ออนไลน์ มากกว่าคนปกติ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการเสนอภาพตนเองบนhi5ซึ่งถือเป็นรูปแบบหนึ่งของการมีลักษณะself-presentation กับพฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการแสดงรูปบนhi5กับพฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการแสดงรูปบนhi5กับพฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการแสดงรูปบนhi5กับพฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย
2. เข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมการหลงตนเองมากขึ้นเพื่อหาแนวทางป้องกันและแก้ไขได้อย่างเหมาะสม
3. เป็นข้อมูลความรู้พื้นฐานที่ช่วยประกอบการศึกษาต่อยอดของพฤติกรรมการหลงตนเองต่อไป

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ พฤติกรรมการหลงตนเอง

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความถี่ในการแสดงรูปบนhi5

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

พฤติกรรมการหลงตนเอง หมายถึง ลักษณะบุคลิกภาพที่มีการยึดถือตนเองเป็นที่ตั้ง มีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในทางบวกเสมอ มีการปรับวิธีการรูปแบบแนวความคิดกับตนเองในทางบวก

ในทุกทาง โดยการรวมเอาการแสดงให้เห็นรูปลักษณะภายนอกของการให้ความสำคัญต่อตนเอง มี
จินตนาการถึงชื่อเสียง ความโด่งดัง ซึ่งวัดได้จากมาตรวัดความหลงตนเองของคัคนางค์ มณีศรี
วัยรุ่นตอนปลาย หมายถึง เด็กชายและเด็กหญิงที่มีอายุระหว่าง 18-22 ปี ดูได้จากข้อมูลส่วน
บุคคล
ความถี่ในการแสดงรูปบนhi5 หมายถึง จำนวนครั้งที่เปลี่ยนรูปที่แสดงบนhi5ต่อเดือน ดูได้จาก
ข้อมูลส่วนบุคคล

บทที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการแสดงรูปบนHi5 กับพฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย โดยมีวิธีการวิจัย ดังต่อไปนี้

ระเบียบวิธีวิจัย การวิจัยเชิงสำรวจ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เด็กวัยรุ่นตอนปลายจำนวน 200 คน ที่เป็นสมาชิกhi5

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป และ มาตรฐานวัดความหลงตนเอง

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เพื่อสอบถามข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย อายุ เพศ และ ความถี่ในการแสดงรูปบนHi5

2. มาตรฐานประเมินบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง เป็นมาตรวัดระดับความหลงตนเองพัฒนาโดย นางสาวธัญธร อนันต์วิโรจน์ นางสาวผกาทิพย์ ชันติพงษ์ นางสาววันวิสาข์ เอกภรณ์พงศ์ และ นางสาวหยกฟ้า อิศรานนท์(2551) นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้การดูแลของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศักดิ์มงคล มณีศรี มาตรฐานวัดความหลงตนเอง มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า (likert scale) ซึ่งมีให้เลือกตอบ 5 ระดับโดยแยกวัดองค์ประกอบได้ 7 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 คือ ด้านอำนาจ (Authority)

องค์ประกอบที่ 2 คือ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง (Self-Sufficiency)

องค์ประกอบที่ 3 คือ ด้านความเหนือกว่า (Superiority)

องค์ประกอบที่ 4 คือ ด้านการชอบแสดงออก (Exhibitionism)

องค์ประกอบที่ 5 คือ ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ (Exploitativeness)

องค์ประกอบที่ 6 คือ ด้านความทะนงตน (Vanity)

องค์ประกอบที่ 7 คือ ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (Entitlement)

องค์ประกอบที่ 8 คือ ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ (Hypersensitivity)

รวมข้อกระทงทั้งหมด 48 ข้อ องค์ประกอบละ 6 ข้อกระทงโดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นครอนบาค (Cronbach's alpha reliability coefficient) เท่ากับ 0.97

จากนั้นทำการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลว่าระดับความถี่มาก-น้อยในการแสดงรูปบนhi5มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบใดบ้างใน 7 องค์ประกอบข้างต้น

การเก็บข้อมูล

1. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและรายละเอียดในการเก็บข้อมูลกับเด็กวัยรุ่นเพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบวัด จากนั้นผู้วิจัยแจกแบบวัดให้แก่เด็กวัยรุ่น โดยให้กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาในการตอบแบบวัดประมาณ 15-20 นาที และเมื่อกลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดเสร็จ ผู้วิจัยเก็บแบบวัดด้วยตนเอง

2. ผู้วิจัยนำแบบวัดที่กลุ่มตัวอย่างตอบแล้ว มาตรวจสอบความสมบูรณ์ที่ละฉบับก่อนให้คะแนน พบว่าแบบวัดมีความสมบูรณ์ 200 ฉบับ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและอนุมาน ดังนี้โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและอนุมาน ดังนี้

1. วิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (Descriptive Statistic) ใช้ค่าความถี่และร้อยละ
2. วิเคราะห์ข้อมูลความถี่ในการแสดงรูปบน Hi5 กับพฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลายด้วยสถิติวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Pearson's product moment correlation) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธีการใส่ตัวแปรต้นเข้าวิเคราะห์ในสมการเป็นขั้นตอน (Stepwise Method)

บทที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ของความถี่ในการแสดงรูปแบบhi5กับพฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวน 200 คน ที่เป็นสมาชิกhi5 วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการแสดงรูปแบบHi5กับพฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย

จากนั้นตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล นำข้อมูลที่ได้นำเสนอด้วยสถิติเชิงพรรณนา สรุปลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง และวิเคราะห์ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ตาม วัตถุประสงค์การวิจัย ได้แก่ พฤติกรรมการหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความถี่ในการแสดงรูปแบบHi5 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Pearson's product moment correlation) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธีการใส่ตัวแปรต้นเข้าวิเคราะห์ทีละขั้นตอน (Stepwise Method) การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับคะแนนในองค์ประกอบแต่ละด้านและระดับความถี่ในการแสดงรูปแบบhi5

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์การวิจัยหลัก คือ หาความสัมพันธ์ระหว่าง พฤติกรรมการหลงตนเองกับความถี่ในการแสดงรูปแบบ hi5 โดยทำการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลว่า ระดับความถี่มาก-น้อยในการแสดงรูปแบบ hi5 มีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบใดบ้างใน 8 องค์ประกอบของมาตรวัดความหลงตนเอง ดังต่อไปนี้

องค์ประกอบที่ 1 คือ ด้านอำนาจ (Authority)

องค์ประกอบที่ 2 คือ ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง (Self-Sufficiency)

องค์ประกอบที่ 3 คือ ด้านความเหนือกว่า (Superiority)

องค์ประกอบที่ 4 คือ ด้านการชอบแสดงออก (Exhibitionism)

องค์ประกอบที่ 5 คือ ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ (Exploitativeness)

องค์ประกอบที่ 6 คือ ด้านความทะนงตน (Vanity)

องค์ประกอบที่ 7 คือ ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ (Entitlement)

องค์ประกอบที่ 8 คือ ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ (Hypersensitivity)

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 1.1

จำนวน และร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุและเพศ

อายุ	ชาย		หญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
18	2	4.9%	6	3.8%	8	4.0%
19	11	26.8%	19	11.9%	30	15.0%
20	12	29.3%	59	37.1%	71	35.5%
21	10	24.4%	46	28.9%	56	28.0%
22	6	14.6%	29	18.2%	35	17.5%
รวม	41	100.0%	159	100.0%	200	100.0%

จากการแจกแจงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามตาราง 1.1 ประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน เป็นเพศชายจำนวน 41 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 159 คน เมื่อจำแนกตามอายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุ 20 ปี มีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5 รองลงมา อายุ 21 ปี คิดเป็นร้อยละ 28 และอายุ 22 ปี คิดเป็นร้อยละ 17.5 ตามลำดับ อายุที่พบน้อยที่สุดคือ 18 ปี โดยคิดเป็นร้อยละ 4

ตาราง 1.2

แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรในการวิจัย (N=200)

ตัวแปร	M	SD
1. ความถี่ในการแสดงรูปบนhi5	1.35	1.437
2. ด้านอำนาจ	16.4100	4.87862
3. ด้านความเหนือกว่า	16.1050	4.59779
4. ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	15.4000	5.20050
5. ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	13.3100	5.16598
6. ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	15.0700	4.58259
7. ด้านการชอบแสดงออก	14.8950	5.11319
8. ด้านทะนงตน	15.9100	4.82163
9. ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ	12.8000	4.75954

จากตาราง 1.2 จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของความถี่ในการแสดงรูปบนhi5 คิดเป็น 1.35 ครั้งต่อสัปดาห์

เมื่อพิจารณาภายใน 8 องค์ประกอบของมาตรวัดความหลงตนเอง พบว่าคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบด้านอำนาจมีค่าสูงสุด โดยมีค่าเท่ากับ 16.4100 คะแนน รองลงมาเป็นคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบด้านความเหนือกว่า มีค่าเท่ากับ 16.1050 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบด้านทะนงตน มีค่าเท่ากับ 15.9100 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อวิเคราะห์การกระจายของคะแนนในแต่ละองค์ประกอบ พบว่า ทั้ง 8 องค์ประกอบดังกล่าวมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ใกล้เคียงกันโดยจะมีค่าอยู่ในช่วงประมาณ 4-5

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์การวิจัย

ผู้วิจัยทดสอบโดยแยกวิเคราะห์กรณีตัวแปรต้นซึ่งประกอบไปด้วยองค์ประกอบของความหลงตนเองทั้ง 8 ด้าน เพื่อพิจารณาหาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบแต่ละด้านกับตัวแปรตามคือ ความถี่ในการแสดงรูปบนhi5 รวมถึงหาสหสัมพันธ์ภายในที่เกิดขึ้นระหว่างองค์ประกอบด้วยกันเอง

ตาราง 2.1

แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากตัวแปรต่างๆ

สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson 's Product – Moment correlation Coefficient)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1. ความถี่ในการแสดงรูปบนhi5	1.000								
2. ด้านอำนาจ	.528***	1.000							
3. ด้านความเหนือกว่า	.612***	.743***	1.000						
4. ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง	.557***	.566***	.716***	1.000					
5. ด้านการแสวงหาผลประโยชน์	.662***	.624***	.693***	.700***	1.000				
6. ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่	.629***	.722***	.813***	.691***	.748***	1.000			
7. ด้านการชอบแสดงออก	.608***	.628***	.720***	.521***	.610***	.756***	1.000		
8. ด้านทะนงตน	.579***	.609***	.725***	.564***	.575***	.746***	.831***	1.000	
9. ด้านการหัวนโหนวมากกว่าปกติ	.717***	.585***	.655***	.611***	.738***	.679***	.648***	.611***	1.000

*** $p < .001$

จากการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เพื่อหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต้นซึ่งประกอบไปด้วย 8 องค์ประกอบของการหลงตนเองและความสำเร็จในการแสดงรูปแบบhi5ซึ่งเป็นตัวแปรตาม พบว่า องค์ประกอบทั้ง 8 ด้านของการหลงตนเอง อันได้แก่ ด้านอำนาจ ด้านความเหนือกว่า ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ ด้านการชอบแสดงออก ด้านทะนงตน และด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการแสดงรูปแบบhi5อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีทิศทางความสัมพันธ์เป็นบวกทั้งหมด มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .528 .612 .557 .662 .629 .608 .579 และ .717 ตามลำดับ

นอกจากนี้จากการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นซึ่งคือ องค์ประกอบของการหลงตนเองแต่ละด้าน ค่าสถิติทดสอบ VIF และ Tolerance ไม่พบภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) เนื่องจากมีค่าไม่เกิน .90 จึงทำการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ต่อไป

จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยเทคนิค Stepwise พบว่า 3 ตัวแปร ที่เข้าสมการพยากรณ์ ได้แก่ องค์ประกอบด้านการแสวงหาผลประโยชน์ ด้านการชอบแสดงออก และด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ

ตัวแปรด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติสามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการแสดงรูปแบบhi5 ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนตัวแปรด้านการแสวงหาผลประโยชน์และด้านการชอบแสดงออกสามารถพยากรณ์ความสำเร็จในการแสดงรูปแบบhi5 ได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โดยเมื่อพิจารณาที่ค่า สัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน (Beta) จะพบว่า ตัวแปรด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติส่งผลต่อตัวแปรตามความสำเร็จในการแสดงรูปแบบhi5 มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน เท่ากับ 0.417 ส่วนตัวแปรด้านการแสวงหาผลประโยชน์และด้านการชอบแสดงออกส่งผลต่อตัวแปรตามความสำเร็จในการแสดงรูปแบบhi5 มีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน เท่ากับ 0.237 และ 0.194 ตามลำดับ ค่าสถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแสดงดังตาราง 2.2

ตาราง 2.2

ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน และค่าสถิติทดสอบ t ของการทดสอบชุดตัวแปรต้นที่มีอิทธิพลต่อความถี่ในการแสดงรูปบน hi5

	Unstandardized		Standardized	t	Collinearity Statistics	
	Coefficients		Coefficients		Tolerance	VIF
	B	Std. Error	Beta			
					-7.999	.000
					-.150	.881
					.620	.536
					.507	.613
					2.227	.027
(Constant)	-1.954***	.221		-8.845	.176	.861
Hyper	.126***	.022	.417***	5.599***	1.219	.224
Exploit	.066**	.020	.237**	3.311**	.659	.511
Exhibition	.054**	.018	.194**	3.058**	5.215	.000

หมายเหตุ R = .757, R² = .573, adj R² = .567, *** p < .001

Hyper = ด้านการหั่นไหวมากกว่าปกติ

Exploit = ด้านการแสวงหาผลประโยชน์

Exhibition = ด้านการขอแสดงออก

จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ จะได้ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย t -test สามารถนำค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยมาเขียนเป็นสมการพยากรณ์ความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 ได้ดังนี้

$$\text{คะแนนพยากรณ์ความถี่ในการแสดงรูปบน hi5} = -1.954 + 0.126 \text{ hyper}^{***} + 0.066 \text{ Exploit}^{**} + 0.054 \text{ Exhibition}^{**}$$

จากสมการสามารถแปลผลได้ดังนี้ หากตัวแปรด้านการหั่นไหวมากกว่าปกติเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้ความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 เพิ่มขึ้น 0.126 หน่วย หากตัวแปรด้านการแสวงหาผลประโยชน์เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้ความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 เพิ่มขึ้น 0.066 หน่วย และหากตัวแปรด้านการขอแสดงออกเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้ความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 เพิ่มขึ้น 0.054 หน่วย โดยการแปลผลทั้งหมดทำในขณะที่ควบคุมตัวแปรอื่นให้คงที่

ทั้งนี้จากสมการข้างต้นมีค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ (R^2) เท่ากับ .573 นั่นคือสมการพยากรณ์ชุดนี้มีความแม่นยำ คิดเป็นร้อยละ 57.30

บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 กับพฤติกรรมกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถอภิปรายได้ ดังนี้

จากผลการวิเคราะห์ด้วยสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson 's Product – Moment correlation Coefficient) พบว่า องค์ประกอบทั้ง 8 ด้านของพฤติกรรมกรรมการหลงตนเอง อันได้แก่ ด้านอำนาจ ด้านความเหนือกว่า ด้านความสามารถในการพึ่งตนเอง ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ ด้านการสมควรได้มากกว่าที่เป็นอยู่ ด้านการชอบแสดงออก ด้านทะนงตน และด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ มีความเกี่ยวข้องกับความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) แสดงว่า ความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการหลงตนเองเป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย

เมื่อทำการวิจัยเพิ่มเติมโดยใช้การวิเคราะห์หาค่าสถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่ามี 3 องค์ประกอบของพฤติกรรมกรรมการหลงตนเอง คือ ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ และด้านการชอบแสดงออกที่สามารถเข้าสมการพยากรณ์ความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 ได้โดยมีความแม่นยำในการทำนายถึง 57.30 % จากผลการวิจัยดังกล่าว สามารถแยกอภิปรายการทำนายความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 ขององค์ประกอบแต่ละด้านได้ ดังนี้

องค์ประกอบที่มีน้ำหนักมากที่สุดในการทำนายความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 คือ ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ ($\beta = .417; p < .001$) ทั้งนี้เนื่องมาจากบุคคลที่มีความหวั่นไหวทางอารมณ์ (emotional sensitiveness) ในระดับสูงมักมีลักษณะบุคลิกภาพที่ไม่มั่นใจในตนเอง บุคคลเหล่านี้ต้องการการยอมรับจากคนอื่น พยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนจากสังคม ในกรณีนี้จะทำโดยผ่านการคัดเลือกรูปของตนเองที่สวยงามและดูดีนำเสนอต่อบุคคลอื่นบนเว็บไซต์เพื่อให้ได้รับการชื่นชมและสามารถสร้างความประทับใจต่อผู้อื่นได้ ในทำนองเดียวกัน บุคคลที่มีความหวั่นไหวสูง มักจะมีการบูรณาการความมั่นคงในตัวตนต่ำ กล่าวคือ ไม่มีจุดยืนและรู้ถึงความต้องการของตนเองที่แน่ชัดจึงปล่อยให้บุคคลอื่นเข้ามามีอิทธิพลอย่างมากกับความคิดและการตัดสินใจต่างๆ ในชีวิตของตน ด้วยเหตุนี้เมื่อบุคคลที่มีความหวั่นไหวมากกว่าปกตินำเสนอรูปตนเองบน hi5 และได้รับคำชมจากบุคคลที่เข้ามาดูก็จะเกิดการยึดติดกับมุมมองด้านบวกของตนเองจากความเห็นของผู้อื่นหรือเรียกว่า เกิดความบกพร่องในการบูรณาการตัวตน (Integrated self) โดยแยกการแสดงตัวตนที่ดี

และการแสดงตัวตนที่ไม่ได้ออกจากกันมากเกินไป (Kemberg, 1974) ทำให้บุคคลหมกหมุ่นอยู่กับการปกป้องและรักษาการแสดงตัวตนที่ดีนี้เอาไว้ด้วยการพยายามนำเสนอภาพที่สมบูรณ์แบบของตนเองในความถี่มากขึ้น นอกจากแรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) ของบุคคลจะส่งผลต่อความถี่ในการนำเสนอรูปบน hi5 แล้ว โลกไซเบอร์ในยุคโลกาภิวัตน์ยังมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการเปิดโอกาสให้บุคคลสร้างโลกในอุดมคติของตนเอง จากงานวิจัยของวรรณิ ศิริรัตน์รุ่งเรือง (2548) ที่กล่าวว่า ไซเบอร์สเปซเป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้กลุ่มผู้ใช้หรือผู้แสดงทุกกลุ่มสามารถต่อรองปรับเปลี่ยน และสร้างอัตลักษณ์ของตนและของกลุ่มตามที่ต้องการได้ ทำให้เราสามารถอธิบายพฤติกรรมการนำเสนอรูปตนเองของบุคคลที่มีความหวั่นไหวมากกว่าปกติได้อย่างชัดเจนว่ามีสาเหตุมาจากความต้องการที่จะสร้างสังคมใหม่ที่รับรู้ตนเองในภาพลักษณ์ที่ดีซึ่งจะนำไปสู่การมีความมั่นใจในตนเองเพราะได้รับการยอมรับจากสังคมออนไลน์ดังกล่าว

องค์ประกอบที่มีน้ำหนักรองลงมาในการทำนายความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 คือ ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ ($\beta = .237; p < .01$) ลักษณะพื้นฐานสำคัญอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบแสวงหาผลประโยชน์ก็คือ ต้องการให้บุคคลอื่นยอมรับตนเอง ต้องการที่จะโดดเด่นมีชื่อเสียงเพื่อที่ว่าจะได้นำข้อได้เปรียบที่เกิดขึ้นไปต่อรอง เรียกร้องสิ่งดีๆ ให้กับตนเอง จากความต้องการดังกล่าว ทำให้บุคคลที่ชอบแสวงหาผลประโยชน์พยายามที่จะนำเสนอภาพลักษณ์ที่ดีเกี่ยวกับตนเพื่อที่จะสร้างความประทับใจให้คนอื่นเชื่อมั่นและเห็นคุณค่าในตนโดยหวังว่าจะสามารถนำผลประโยชน์เข้าตนเองได้ในอนาคต

องค์ประกอบด้านการชอบแสดงออกถือเป็นอีกปัจจัยที่พยากรณ์ความถี่ในการแสดงรูปบน hi5 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .194; p < .01$) การชอบแสดงออกถือเป็นลักษณะที่มีความคล้ายคลึงกับการนำเสนอตนเองอย่างมาก บุคคลที่ชอบแสดงออกคือบุคคลที่ต้องการถ่ายทอดความเป็นตัวตนของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ เรียกร้องความสนใจซึ่งถือเป็นองค์ประกอบหลักที่มีส่วนสำคัญเมื่อบุคคลต้องการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง บุคลิกภาพลักษณะนี้จะชอบเปิดเผยตนเอง บุคคลจะคิดและพยายามปฏิบัติตนเองให้เป็นที่ประทับใจของสาธารณชนโดยผ่านการนำเสนอภาพที่สวยงามของตนเองให้คนอื่นชื่นชม จึงเป็นเหตุผลว่ายิ่งบุคคลชอบแสดงออกมากเท่าไร จำนวนความถี่ในการเสนอภาพบน hi5 ก็จะสูงตามไปด้วย

จากการอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ และด้านการชอบแสดงออกจะมีแนวโน้มส่งผลให้มีความถี่สูงในการนำเสนอรูปตนเองบน hi5

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. ความสามารถในการเข้าถึงเทคโนโลยีของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน โดยบางคนอาจมีปัญหากับระบบอินเทอร์เน็ต เช่น อินเทอร์เน็ตช้าหรือล่ม จึงทำให้ไม่ค่อยมีโอกาสเข้าไปเล่นhi5
2. การเข้ามาแสดงรูปบนhi5อาจมีผลประโยชน์อื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น กรณีของหญิงขายบริการที่เข้ามานำเสนอรูปตนเองเพื่อธุรกิจการค้าประเวณี เป็นต้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการแสดงรูปแบบhi5กับพฤติกรรมการหลงตนเองในวัยรุ่นตอนปลาย

วิธีดำเนินงานวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรในการศึกษาคั้งนี้เป็นนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวน 200 คน ที่เป็นสมาชิกhi5

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
2. มาตรฐานประเมินบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเดินแจกให้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่เป็นสมาชิกhi5

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน เช่น ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นต้น
2. หาค่าสถิติวิเคราะห์สหสัมพันธ์ (Pearson's product moment correlation) และสถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธีการใส่ตัวแปรต้นเข้าวิเคราะห์ในสมการเป็นขั้นตอน (Stepwise Method)

ผลการวิจัย

1. พฤติกรรมการหลงตนเองมีความสัมพันธ์กับความถี่ในการแสดงรูปแบบhi5อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยองค์ประกอบทั้ง 8 ด้านของการหลงตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความถี่ในการแสดงรูปแบบhi5

2. องค์ประกอบ 3 ด้านของการหลงตนเอง ได้แก่ ด้านการหวั่นไหวมากกว่าปกติ ด้านการแสวงหาผลประโยชน์ และด้านการชอบแสดงออกสามารถร่วมกันพยากรณ์ความถี่ในการแสดงรูปบนhi5 โดยแสดงในรูปของสมการพยากรณ์หรือสมการถดถอยได้ ดังนี้
- $$\text{คะแนนพยากรณ์ความถี่ในการแสดงรูปบน hi5} = -1.954 + .126 \text{ hyper}^{***} + .066 \text{ Exploit}^{**} + .054 \text{ Exhibition}^{**}$$

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการขยายขอบเขตการวิจัยไปยังเว็บไซต์ออนไลน์ที่มีลักษณะคล้ายกับ hi5 เช่น MySpace และ Facebook เป็นต้น เพื่อศึกษาว่าความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการแสดงรูปบนhi5 กับพฤติกรรมการหลงตนเองในแต่ละเว็บไซต์แตกต่างกันหรือไม่ และถ้าแตกต่างกันน่าจะเป็นผลมาจากปัจจัยใด

รายการอ้างอิง

- เกี่ยวกับHi5. (2008, March 18). Retrieved on September 16, 2008, from กระตุ้ TLC website: http://www.tlcthai.com/webboard/view_topic.php?table_id=1&cate_id=2&post_id=22586.
- วันวิสาข์ ฤกษ์ทวี. (2549). *ผลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเอง การเปรียบเทียบทางสังคมและผลป้อนกลับต่อการเพิ่มคุณค่าให้ตนเอง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุคนธา มหาอาชา. (2549). *อิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและผลป้อนกลับต่อการอนุมานสาเหตุ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Campbell, W. K., Rudich, E. A., & Sedikides, C. (2002). Narcissism, self-esteem, and the positivity of self-views: Two portraits of self-love. *Personality and Social Psychology Bulletin, 28*, 358-368.
- Emmons, R. A. (1987). Narcissism: Theory and measurement. *Journal of Personality and Social Psychology, 52*, 11-17.
- Gabriel, M. T., Critelli, J. W., & Ee, J. S. (1994). Narcissistic illusions in self-evaluations of intelligence and attractiveness. *Journal of Personality, 62*, 143-155.
- Heiserman, A., & Cook, H. (1998). Narcissism, affect, and gender: An empirical examination of Kernberg's and Kohut's theories of narcissism. *Psychoanalytic Psychology, 15*, 74-92.
- Raskin, R., Novacek, J., & Hogan, R. (1991). Narcissism, self-esteem, and defensive self-enhancement. *Journal of Personality, 59*, 19-38.

ภาคผนวก

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง

ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้รับจากแบบสอบถามชุดนี้ เป็นไปเพื่อการศึกษาค้นคว้าหาความสัมพันธ์ระหว่างความถี่ในการแสดงรูปแบบhi5กับพฤติกรรมการเล่นดนตรีในวัยรุ่นตอนปลาย ผู้วิจัยรับรองว่าคำตอบของนิสิตจะเป็นความลับ และใช้เพื่อการศึกษาวิจัยเท่านั้น ผลการวิจัยจะไม่มีการนำเสนอเป็นรายบุคคล แต่จะเป็นภาพรวมของวัยรุ่นตอนปลายทั้งหมด

วิธีทำ

กรุณาใส่เครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องว่างที่ตรงกับท่านมากที่สุด กรุณาเลือกคำตอบเพียงข้อเดียว

1. ปัจจุบันท่านอายุ

18 ปี 19 ปี 20 ปี 21 ปี 22 ปี

2. เพศ

ชาย หญิง

3. ท่านเป็นสมาชิกของเว็บhi5

ใช่ (กรุณาทำข้อถัดไปค่ะ)
 ไม่ใช่ (จบการตอบแบบสอบถาม ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือค่ะ)

4. ความถี่ในการเปลี่ยนรูปแบบhi5.....ครั้งต่อสัปดาห์

แบบทดสอบบุคลิกภาพ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย O ล้อมรอบตัวเลขในช่องคำตอบของ
กระดาษคำตอบที่ตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของท่านมากที่สุดเพียง 1 ตัวเลือก (โปรดตอบให้
ครบทุกข้อ)

ความหมายของหมายเลขคำตอบ

- 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 2 = ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
3 = เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน 4 = ค่อนข้างเห็นด้วย 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อ	ข้อความ
1	ฉันมองว่าตนเองมีอิทธิพลต่อผู้อื่น
2	ฉันเชื่อว่าฉันมีความสามารถมากกว่าคนอื่นๆในสังคม
3	ฉันสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร
4	ฉันไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไร ขอเพียงฉันได้ในสิ่งที่ฉันต้องการก็พอ
5	คนที่มีความสามารถมากอย่างฉัน ควรจะได้รับการเชิดชูจากคนอื่นมากกว่านี้
6	ฉันชอบการแสดงออกต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก
7	ฉันรู้สึกดีทุกครั้งเมื่อได้ส่งกระแຈ
8	ฉันมักตีความคำพูดของคนอื่นๆว่าพาดพิงถึงฉัน
9	ฉันชอบให้คนอื่นมาอยู่ใต้อำนาจของฉัน
10	ฉันมีความรู้ความเชี่ยวชาญมากกว่าคนส่วนใหญ่ที่ฉันรู้จัก
11	ฉันแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากใคร
12	ขอเพียงให้ได้ในสิ่งที่ฉันต้องการ ฉันก็ไม่สนใจว่าผู้อื่นจะเป็นอย่างไร
13	ฉันเชื่อว่า ฉันสมควรได้รับการยกย่องนับถือจากผู้คน
14	ฉันชอบการแสดงความสามารถบนเวที
15	ฉันรู้สึกว่ารูปร่างหน้าตาตัวเองเด่นสะดุดตาคนอื่น
16	เวลาฉันเดินเข้าไปในห้องเรียนหรือห้องทำงาน ฉันมักคิดว่าคนอื่นกำลังพุดถึงฉัน
17	ฉันคิดว่าตนเองมีอำนาจเหนือเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ
18	ฉันคิดว่า ฉันประสบความสำเร็จมากกว่าคนอื่น
19	ฉันสามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องพึ่งใคร
20	ฉันเลือกคบคนที่ให้ในสิ่งที่ฉันต้องการ

ข้อ	ข้อความ
21	ฉันคิดว่าฉันควรจะได้สิ่งที่ดีที่สุดเสมอ
22	ฉันชอบเป็นเป้าสายตา
23	มีบุคคลเพศตรงข้ามมากมายชื่นชมฉัน
24	คนรอบข้างเห็นฉันเสมอ
25	ฉันสามารถโน้มน้าวใจผู้อื่นให้คล้อยตามได้
26	ฉันมีความสามารถมากกว่าคนอื่นในหลายๆด้าน
27	ฉันสามารถทำในสิ่งที่ยากๆได้สำเร็จโดยไม่ต้องพึ่งใคร
28	ฉันมักคบหาแต่คนที่มีประโยชน์ต่อตัวฉัน
29	ฉันควรได้รับคำชมเชยจากคนรอบข้างมากกว่านี้
30	ฉันชอบเป็นจุดสนใจ
31	ฉันเป็นคนมีเสน่ห์
32	ทุกครั้งที่เพื่อนหัวเราะ ฉันเชื่อว่าพวกเขาคงหัวเราะเยาะฉัน
33	บุคคลรอบข้าง ทำตามความต้องการของฉัน
34	ฉันเก่งกว่าใครๆ
35	ฉันสามารถอยู่ได้โดยปราศจากความช่วยเหลือจากผู้อื่น
36	ฉันจะช่วยเหลือใครก็ตามเมื่อเขามีสิ่งที่ฉันต้องการ
37	หากมีการแบ่งผลประโยชน์กัน ฉันควรเป็นคนที่ได้มากที่สุด
38	ฉันชอบเป็นจุดเด่นท่ามกลางผู้คน
39	ฉันรู้สึกเสมอว่ามีคนคอยมองรูปร่างหน้าตาฉัน
40	ฉันโดนใส่ร้ายป้ายสีตลอดเวลา
41	ฉันชอบมีอำนาจสั่งการผู้อื่น
42	ฉันมั่นใจว่าฉันโดดเด่นกว่าผู้อื่น
43	ฉันคิดว่าฉันไม่จำเป็นต้องพึ่งพาใคร
44	ฉันไม่ชอบเสียเวลากับคนที่ไม่มีความหมายต่อตัวฉัน
45	ฉันต้องการมีอำนาจอย่างแรงกล้า
46	ฉันจะมีความสุขมากหากได้แสดงความสามารถต่อหน้าคนอื่น
47	ฉันมีคุณสมบัติบางอย่างที่ดึงดูดสายตาคน
48	ใครๆก็คอยจ้องจับผิดฉัน

ข้อ	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	ค่อนข้าง ข้าง ไม่ เห็น ด้วย	เห็น ด้วย และ ไม่ เห็น ด้วย พอๆ กัน	ค่อนข้าง ข้าง เห็น ด้วย	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
	1	2	3	4	5
1	1	2	3	4	5
2	1	2	3	4	5
3	1	2	3	4	5
4	1	2	3	4	5
5	1	2	3	4	5
6	1	2	3	4	5
7	1	2	3	4	5
8	1	2	3	4	5
9	1	2	3	4	5
10	1	2	3	4	5
11	1	2	3	4	5
12	1	2	3	4	5
13	1	2	3	4	5
14	1	2	3	4	5
15	1	2	3	4	5
16	1	2	3	4	5
17	1	2	3	4	5
18	1	2	3	4	5
19	1	2	3	4	5
20	1	2	3	4	5
21	1	2	3	4	5
22	1	2	3	4	5
23	1	2	3	4	5
24	1	2	3	4	5

ข้อ	ไม่เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	ค่อนข้าง ข้าง ไม่ เห็น ด้วย	เห็น ด้วย และ ไม่ เห็น ด้วย พอๆ กัน	ค่อนข้าง ข้าง เห็น ด้วย	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
	1	2	3	4	5
25	1	2	3	4	5
26	1	2	3	4	5
27	1	2	3	4	5
28	1	2	3	4	5
29	1	2	3	4	5
30	1	2	3	4	5
31	1	2	3	4	5
32	1	2	3	4	5
33	1	2	3	4	5
34	1	2	3	4	5
35	1	2	3	4	5
36	1	2	3	4	5
37	1	2	3	4	5
38	1	2	3	4	5
39	1	2	3	4	5
40	1	2	3	4	5
41	1	2	3	4	5
42	1	2	3	4	5
43	1	2	3	4	5
44	1	2	3	4	5
45	1	2	3	4	5
46	1	2	3	4	5
47	1	2	3	4	5
48	1	2	3	4	5

ประวัติผู้ทำโครงการวิจัย

นางสาวปิยะวรรณ เข้มทองประดิษฐ์ เกิดเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2530 สำเร็จการศึกษา
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนราชินีบน และเข้าศึกษาต่อในหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตร
บัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2548